

לא נוחים למות בשקט

הא מארילין, מארילין, מי יגול עפר מעיני? לו היית מסוגלת לראות מה עושים עתה בשמך הקדוש, ספק אם היית מתאבדת שוב.

לא-מארילין

הנה מנסים לשכנע אותנו כי כלל לא היית תופת טבע חד-פעמית, וש אפשר ליצור שכמוך בסרט נע. איזו סוכנת שחקנים צרפתייה, **אולגה הורבטניג**, התלבשה לה על צ'יירה צרפתייה בת 19, שלחה אותה ל-ספר, הלבישה לה מעיל רחצה, אמרה לה להסתכל על ה-מצלמה כאילו יש לה בפה סוכריה על מקל. . . . הופ!

יש כבר מארילין חדשה. מה שנכון, נכון. לראות את **סיבילי**, זה כמעט כמו לראות אותך. אבל הצורה זה הכל זה? והכשרון זה כלום?

כבר להזמנתו להצטרף אליו בלילי בערב במועדון חומות עכו. המוסיקה, היין, והאי וירה ההיסטורית שבמועדון, עשו את שלהם. הזוג הצעיר והמאושר בילה בריקודים עד שעה שלוש אחר הצהר. למחרת טיילו בעכו עד הערב. בערב הציע החייל לדוג מנית: "בואי נתחנן!"

היתה לה "טבעת מזל" מיוחדת, המורכבת משש חוליות. היא מכרה את אחת החוליות לעתונאי חיפאי שנוכח במקום, בעשר אגו רות, והחיל קנה את הטבעת מהעתונאי בלירה, שם לה אותה כטבעת קידושין. בענייה של אסתי היה כל העסק מהתלה חביבה. "אני דחקא טיפוס שלא יוצא עם

אסתי ביוזאב

כל אחד, התחדתה, מבחינה זו אני כמו אמא שלי. אבי היה שנים על הים, ואמא תמיד חיכתה לו. בשבילי זה היה רק בילוי. חשבתי לעצמי: הנה ילדון נחמד, וידעתי גם שהוא מכיר את בני. אבל במועדון קרה משהו. הרגשנו את עצמנו מנותקים מכל העולם. זה ג'נרדן עלי אדמות. זה קרה לא בגלל אותו חייל — אלא בגלל האביב."

המהתלה הרומנטית היתה יכולה לחלוף בשקט, לולא התברר לאותו חייל, כעבור יומיים, שאסתי כלל לא מתכוונת להיות אשתו. היא חזרה אל בני. אבל החייל המאוהב מסרב לחתן עליה. הוא הלך להתייעץ עם חצי תריסר רבנים. התברר שעל-פי דיני ישראל, הנשואין, למרות שנערכו בתקופת ספירת העומר וללא נוכחות רב, הם תופים. הרבנות הראשית אומנם לא תכיר בהם כזוג נשוי, אבל במקרה שאחד מהם ירצה להינשא, הוא צלול להאשם יום אחד ברחו בינמיה. החייל הצעיר, האחוז עדיין בקדחת ההתאהבות, הצהיר כי לא יתן לאסתי בשום פנים גט. ואילו אסתי עדיין מתיחסת בזלזול לאותה הרפתקה. "הוא מותק של ילד", אמרה על החייל, "אבל אני מזמן הפסקתי לגדל ילדים. אני עוד בתולה, וזאת אני יכולה להוכיח באישור רפואי, ולכן הנשואין לא קיימים בכלל!"

רתל ארתלת אל כל האולמ

אין לה זמן למחזרים!

ריקה ובתה בנמליהתעופה

חילוי, הבן הבכור של נשיא הרפובליקה הדומיניקאנית, והמלחינים ז'אק ברל וישראל אונאבור זמנים בין ידידי. זה לא קונץ שיש לי חברים כאלה, אחרי שהגעתי לאן שהגעתי."

בדירת ה-93 מטרים מרובעים של ריקה בפאריס, בה היא מעסיקה עוזרת, מטפלת לילדתה, סוכנת בית, עוזר מקצועי ומזכירה, ניצבות המחנות המוענקות לה על-ידי מחזריה. בין השאר: אקווריום ענק עם דגים. מה זה בא לסמל קשה לדעת. אבל אותו מחזר שהעניק לה ענק, שבקצהו לב זהב משובץ יהלום, ודאי התאכזב אם חשב שריקה תשמור את תמונתו בפנים. יש ואמנם תמונה, אבל של הבת, יעל.

ריקה זראי חזרה לארץ, אם כי לארבעה ימים בלבד, כמנצחת. לכל אלה שריכלו והשמיצו, ביטלו את ההופעות ביום העצמאות. לה שלחו כרטיס טיסה הלוך וחזור (מחלקת תיירים) בתוספת כרטיסים לבתה יעל ולפנתרן האישי שלה. לאמנים הישראליים שהופיעו עמה יחד שילמו 300 או 500 ל"י. לה — 1750. חוץ מזה ניתנה לה גם ההזדמנות לתקן כמה אי הבנות קטנות בקשר לגירושה מיוחנן זראי.

"אני חייבת ליוחנן כבוד מסוים", הסבירה ריקה. "אבל אני מכבדת גם את עצמי על ידי זה שאני חושפת פרטים אינטימיים מחיינו. האמת היא שכבר הרבה זמן לפני נסיעתנו לצרפת לא התדרגו בינינו. אבל בגלל הילדה, ששינוי אוהבים, לא התגרשנו. סברנו שדורשים לה גם אבא וגם אמא. אך לבסוף המתיתות בבית היתה גדולה מדי, גם בשביל הילדה."

אחת הסיבות לגירושיה הייתה, שלא נוח לגבר להיות נשוי לאשה שיש לה מקצוע משלה, המרחיחה כספים, והנשואה למקצועה 24 שעות ביממה. יוחנן היה זקוק לעזר כנגדו, ואני הייתי אנוכית מדי כדי להיות כזאת. אני מצידי רציתי שהוא יהיה עוזר כנגדי, והוא לא רצה. אבל אינני מתחרטת אף פעם שהייתי נשואה לו."

ריקה, שירדה מכבש המטוס ככוכבת לכל דבר, רזה ב-11 קילו מדומת המוכרה, ויפה פי כמה, מעדיפה לא להשאר חייבת בשום שטח. לא במה שנוגע לסיפורים על ההתנכרות ועל הופעות ביומניפור, בארץ הזאת יש צרות עין וגישה גלותית. כאילו המעובה שנולת גולתי כאן משמטע שחתמתי חוזה עם המדינה. או לא חתמתי שום חוזה, ולא גרמתי עזר לאף אחד. מותר לי לגור איפה שאני רוצה. אני מכלכלת את עצמי בכבוד, ולא אשמתה היא שהקהל הצרפתי אינו מעוניין כל-כך לשמוע שירים ישראליים. אילו הייתי סוכנת פירסומת של מדינת ישראל, והייתי גובה כסף לפי מספר הפעמים שהזכירו את ישראל ברדיו ובטל-ביונה בגללי, הייתי צריכה לקבל אלפי לירות!"

"אינני מכינה גם את כל הזעם המעושה על הופעותי ביום-כיפור. בארץ היה מותר לי לערוך מסיבות אכילה לידדים ביום-כיפור ובפאריס אסור לי לאכול? אני כיום זמרת מפורסמת בצרפת, במעמד הכוכבות, ויש כל הסיכוי שאפוס את מקומי בשורה הראשונה. אבל זה נראה כאילו יש כאן איזו הנהלה שקובעת מי מפסיק להיות ישראלי ומי לא."

החלק השני של הנוסחה איך להצליח בחברה, כולל את הפרק איך לעשות ידידים. גם כאן יש לריקה מה לומר: "יש לי המון הצלחות בתור אשה, אבל אין לי זמן למחזרים. מי שרוצה לחזר אחרי בדרך מהצגת אלה אחת לשניה, או בדרך לשידור רדיו או אינטרברו, יכול לעשות זאת. אבל אני עובדת כל כך הרבה שאין לי זמן להיות אשה. אני רוצה להצליח ואני חושבת שאני מצליחה. ובגלל הצלחתי יש לי ידידים שונים. אחד מהם זה האח הבכור של השאה הפרסי, **חמבורד ראזה אחלין**. זה היה הוא שעזר לי, כשאיבתי את הרכון שלי בסהרן, כשהופעתי שם. גם טרר

תופס או לא?

"24 אלף תלמידים היו לו לרבי עקיבא, וכולם מתו בין פסח לעצרת, משום שלא נהגו כבוד זה בזה" — ובגלל זה נאלצים כל הוגות, שבוזר להם להתאהב בפסח, לחכות עד ל"ג בעומר, להתונה הרשמית. אבל יפהיה תמידה מקרית-מוצקין שברה אחרי אלפיים שנה, פחות שנה או שתיים, את המסורת היהודית. **אסתר** ("אסתי") **בן-יוזאב**, דוגמנית בת 17 וחצי, בתו של רב-מלחים באוניה ציון, נישאה ביום שבת שחלף, ט"ז בעומר, כדת משה וישראל. ההתונה נערכה בין קירותיו העתיקים, מואריה-לפידים, של מועדון חומות עכו שבחומת עכו. החתן, טוראי בן 19 בצה"ל, בנו של פקיד ממלתי בכיר, חשב על ראשו מפית שולחן, ענד טבעת על אצבעו של אסתי, אמר בקול בנוכחות עדים: "הרי את מקודשת ליי. אחרי-כך ניפץ כוס, ואף חתם על פרוטקול רשמי של הטקס. רק אחרי שטקס הקידושין הסתיים, ובעל המועדון, **נחום ארבל**, העניק לזוג כמתנת נשואין כמה מצויורים, נזכרה הכלה המאר שרת שיתכן שהחתונה היתה נחפזת מדי. "הבטחתי לאבי שאערוך את החתונה שלי על אוניה", אמרה, "וחוץ מזה אני מועמדת בהחרות מלכת-היופי. לא בוחרים נשואות!" זה היה קצת מאוחר מדי. רצו לחפש את הרב של עכו כדי שיתיר את הנשואין. הוא לא היה בבית. הרב של נהריה ענה בטלפון שאין מה לעשות, הנשואין תופסים. וזה היה באמת קצת לא נעים, מפני ש-לאסתי יש חבר-קבוע, **בני פרנגר**, פסנתרן בתל-אביב עומאר כיאם ביפו. כל העניין התחיל יום אחד קודם לכן, ברכבת מתל-אביב לחיפה. אסתי והחייל ישבו במקרה זה מול זה. כשיצאה הרכבת מתל-אביב הכיר החייל את אסתי מראיה בלבד. כשהרכבת הגיעה לחיפה היא נענתה

נייט!

מכתה של אייבי גרמה לדיילת הפסקת עבודה של חודש ימים, עבורה חייבת אייבי לשלם עתה פיצויים. "זה מצחיק", היא אמרה, "אני מוכנה לקבל כל יום עשר מכות במטריה במחיר כזה. אני איגש תביעה נגד השופט העדים, העורך-דין שלה וה-רופא שבדק אותה. אני אבקש ממישהו שיקום בבית-המשפט וינחית לי מכת-מטריה על הראש, ונראה אם למחרת לא אוכל ללכת לעבודה."

★ ★ ★

אפשר באמת לחשוב ששום דבר לא מעניין את העתונות האיסלקית, מלבד ה-עזרת הישראליות. הצלמנים באים למחנה ח"ן ומצלמים חילות בחלקת, עתונאי אחד, **ז'אן פראנקו פראנצטי**, שהוא גם נסיך, מתאהב בדליה לביא והופך ל-ארושה הנצחי, ועת נאי רומאי אחר, **קרלו בירדזי**, הופך לידיד אישי של **יעל דיין**. בירדזי, שהוא עתונאי צעיר ויפה-תואר, הגיע עם יעל לארץ, בחופשת המולדת הקצרה, בת עשרה הימים, שנטלה לעצמה ממסעותיה סביב העולם. הוא ראה את עיני הוד, רחוב דיונוגוף וכמה מועדוני-לילה. למעוניינות אין כל סיכוי. יעל לקחה אותו חזרה, כשעזבה את הארץ השבוע.

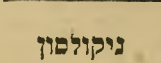
★ ★ ★

האם נכון ש:

- פקיד בכיר במנגנון-המדינה, שהוש-עה לאחרונה מעבודתו, הואשם על ידי הנהלת משרדו בקבועים יחסים הומו-סכסואליים בכפיה עם אחד העובדים שבמשרדו?
- שיורד ישראל, שהקים לו מועדון לילה בארץ אירופאית מסוימת, שלח לאחרונה לארץ שליחים לגיוס מספר מארחות-כר ישראליות למועדונו?

כמה שווה מ'טריה בראש?

את **אייבי ניקולסון**, הדוגמנית הפארי-סאית הסוערת, זוכרים בישראל בעיקר בשל תמונתה שהופיעה על מעטפת ספרו המק-צועי של **עידוא בן-גוריון**, המתוקה והמופלאה בעולם הגדול, שם עידוא עוד לא כל-כך מפורסם, זוכרים אותה יותר בשל נסיון ההתאבדות שלה, בעקבותיה בנתה הנכונת ל-**טוני פרקינס**.

ניקולסון

אבל דוגמנות ושערוריות לא הול-כים כל-כך ביחד, והעדיפה שערוריות, נאלצה לנטוש את הדוגמנות ולהמסר ל-מקצוע אחר: צלמת סרטים. באיזו מידה מקצוע זה "כביל לשערוריות, אפשר היה לבחון עכשיו אחרי שאייבי נידונה, שלא בפניה, לשמונה ימי מאסר, לקנס של 100 דולר ולתשלום פיצויים בסכום של 400 דולר, על-ידי בית-משפט ניו-יורקי. האשמה: היא היכתה באיבי על ראשה של זיילת. כששמעה אייבי על פסק-הדין, התרחחה מבע. "צריך לדעת בצרפתיות הן רגישות מאוד", הסבירה, "כשחשבת בראשה של הדיילת הייתי בחודש התשיעי להריוני, ובדיוק אז החלילו לתקוף אותי צירי-הלידה. כשאותה דיילת סירבה לעזור לי לחבוך את החבילות, נעשה לי אדום בעי-